

עֲזָרִי מֵעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשֵׁת נִצְבִים

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבַּת בּוֹ תָּשׁוּב.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מֵאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמִדְרָשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבַּת מִחֶבֶר וּרְמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפָרֵי הַזֹּהַר, סְפָרִים מִיְחָדִים מְלֻקָּטִים מְכַל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשַׁלְחַן הַשַּׁבָּת, וְכַף יְרוּיחוֹ בְּסַעֲוֵדָה מֵאָה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה בְּכָל סַעֲוֵדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. מִזְכָּה הָרַבִּים כְּהַלְכָתָהּ.
- ח. אֲגָרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וַיְרֵאת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וּלְלִמּוּד מְקַדְּשֵׁת וְצַדִּיקֵי רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוֹד וְהַנְּסֻתָּר, וּלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ זִיעָ"א.

יוֹצֵא רָאוּר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

כַּעֲיָה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

תְּשִׁירֵי תַשַּׁע"א לַפ"ק

תּוֹכַן הָעֵנָנִים

- ד..... שְׁעַר הַתּוֹכָה וְהַמְחָאָה.....
- ה..... נִשְׁמַת הַרְשֵׁב"י.....
- ט..... שְׁלַחַן עֲרוֹף הַלְכוֹת שְׁבֵת מְחַבֵּר וְרַמ"א.....
- י..... שְׁבֵת בּוֹ תָּשׁוּב.....
- יט..... זֶהָר עַל מַעֲלַת וְשִׁמִּירַת הַשְּׁבֵת וַיָּמִים טוֹבִים.....
- כ..... הַשְּׁבֵת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָה.....
- כט..... מִדּוּעַ מְשִׁיחַ לֹא בָּא?.....
- ל..... סְפִוּרֵי הַזֶּהָר.....
- לג..... שְׁעַר הָעֲרֵבוֹת.....
- לד..... אֲגָרוֹת הַזֶּהָר.....

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי
בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

מקראי אור - סדר ועימוד

052-7615936

נְשִׁמַת הַרְשָׁבִי

דְּרָשָׁה בְּמִירוֹן - אֵלּוּל תּשׁ"ע
חֲזָק וְהִתְעוֹרְרוּת לְלִמּוּד סֵפֶר הַזֵּהר הַקְּדוֹשׁ - וּבְפֶרֶט עַל צִיּוֹן הַתְּנַא הָאֱלֹקִי
הַרְשָׁבִי ז"ע

ואפילו בדורנו הפשוט בכל רגע ובכל מקום תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י - ולזכות לישועות נפלאות, ובוודאי הרשב"י ז"ע יכיר

ד. כתב בספר פלא יועץ (ערך דובב) וזה לשונו: פירשו רבותינו ז"ל שכל תלמיד חכם שאומרים דבר תורה משמו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקבר ויש לו הנאה ונחת רוח כשותה יין קונדיטון, כמו שכתוב בירושלמי מסכת שקלים, ... כתוב בספרים שפעם אחת היה שמד ונגלה מוהר"ם אלשיך ז"ל בהקיץ, והציל לאחד מתוך ההפיכה, מפני סיבה שהיה לומד ספרו בתמידות, עכ"ל.

[ראה בליקוטים מכתבי הרמח"ל זצ"ל [רבי משה חיים לוצאטון] בענין כותל המערבי, סוד לזו: באדם נשאר עצם אחד בקבר הנקרא לזו, ועליו יבנה הגוף לתחית המתים. ויש שם גם חלק מן הנפש והיא נק' הבלא דגרמי. כן הוא בבית המקדש, נשאר הכותל המערבי, וה"ס זה לזו שעליו יבנה הבנין לע"ל, ואותה הקדושה השורה עליו נק' הבלא דגרמי].

ובספר תורה וחיים להר"ח הטוב ז"ע (מערכת חת), כתב: אם אומרים חידושים של תלמיד חכם שכבר בעולם העליון, הרי הוא בא מעולם העליון לאותו מקום כמבואר בזוהר הקדוש (חלק ג' פרשת פנחס דף ר"כ ע"א), וז"ל: שמעו חד קלא דהוה אמר, פנון אתר פנון אתר לרבי פנחס בן יאיר, דאיהו גביכו, דתנינן דכל אתר דצדיקא אתחדש ביה מלי דאורייתא, כד איהו בההוא עלמא, פקיד לההוא אתר ואתי ליה לגביה, וכל שכן כד שראן בגווייה צדיקיא אחרנין, לחדתא בההוא אתר דאמרין מלי דאורייתא, כגוונא דא דהוה אתי רבי פנחס בן יאיר למפקד לאתריה, ואשכח אלין צדיקיא מחדתין מלין דאורייתא, ואתחדש כמלקדמין ההוא מלה דרבי פנחס בן יאיר קמיה.

תרגום הזוהר: שמעו קול אחד שהיה אומר פנו מקום פנו מקום לרבי פנחס בן יאיר, שהוא בא אצלינו, שלמדנו, דבכל מקום שהצדיק חידש בו דברי תורה, כאשר הוא בעולם ההוא [העליון] פוקד לאותו מקום [בעולם הזה] ובא אליו, וכל שכן ששורין בו צדיקים אחרים לקדש אותו מקום, ולומדים שם תורה, כעין זה הנה בא רבי פנחס בן יאיר לפקוד מקומו, ומצא אלו הצדיקים מחדשין דברי תורה ונתחדש אותו דבר תורה שאמר מלפנים, רבי פנחס בן יאיר, עתה מתחדש לפניו כאן.

על ידי הפצת ספריו זוכה לישיב במחיצתו בעולם הבא: המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה זוכה ויושב במחיצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החיבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת, ואילו היה גנוז למקצועות המשכן בירכתיים, לא היו לומדים בו. - ב. והנה אמרו חז"ל במסכת יבמות (דף צ"ו ע"ב) שפתותיו דובבות וכו' כדאיתא שם, ולפי זה הגורם שיהיה החכם חי אחרי מותו, גם הוא זוכה ויושב במחיצתו, שהרי הוא גרם להחיותו, ואין ספק כשהוא בא לעולם הבא, החכם בעצמו עם סיעת

שער התוכחה והמחאה

מצות התוכחה היא חובה מכופלת על הראשים והמנהיגים החתם סופר ממשיך משל על זה:

בעת התחילו הפריצים להתבצבץ (בעיר פרעשבורג) עד שהתגברו והלכו מאד מאד, פתח החתם סופר ז"ל דברי תוכחת מוסר להשרידים אשר ה' קורא עליהם והמשל הזה אמר בדרשה אחת על אלה פורצי גדר כבזמנינו: "מלך אחד היה לו בת אשר נפלה למשכב בחולי גדול, ומיד שלח אחרי אבירי הרופאים של בית המלך, אחרי הימים כאשר המלך הלך לבקר את בתו החולנית מצא אחד מן הרופאים עומד לפני חדר משכבה מזוין בכלי זין, וילך אחת הנה ואחת הנה כאחד מאנשי מלחמה, שאל אותו המלך מה טיבו של דבר זה, אמר לו על משמרת אדוני המלך אני עומד, הלא צוית אותנו שנהיה על ביתך להשגיח ולשמור מזג הבריאות של בית המלך ועתה כאשר שמענו וראינו שנפלה בתך לחולי גדול כל זמן שהיה מחשבה אצלנו שאפשר להביא לה מזור ותרופה היינו מחשבין ועושין כל דאפשר להיות לה רפואות תעלה, אמנם כעת אנו מבינים ויודעים שהחולי הזה אשר נפל על בתך אין לו רפואה בדרך הטבעי ואנושי לעולם, ואף גם שהחולי הזה טבעי שמדבק עצמו לכל המקרב אליו, ומעפש את האויר עד שכל השואב אותו האויר הוא בסכנה גדולה, ומתייראין אנו ודואגים על כל הנשאר לבית המלך שלא ישלוט בם החולי הזה חס ושלום על ידי התקרבות אל חדר משכבה. על כן הסכמנו יחד להיותנו שומרים הפתחים למחות בכל תוקף ועוז שאל יבא אחד מבני בית המלך אל חדרה, ואל יקרב אל פסח ביתה".

זה המשל, הנמשל אמר רבינו ז"ל על כל איש מישראל מוטל מצות תוכחה כדאמר קרא הוכח תוכיח וקל וחומר על הראשים המנהיגים והם ממונים על בית מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא לשמור מזג בריאת בניו מה שנוגע לנפשם ולשמור נשמותם שלא תכלנה ולהזהירם ולומר להם זה הדרך לכו בה לחיי עולם. (זוהר דעת דף נ"ט)

מוסר השכל לרבנים מנהיגי הדור לעמוד על המשמר ולפעול לתיקון הדור

"אשר נשיא יחטא" אמרו חז"ל אשרי הדור אם הנשיא מתוודה על

עונות שהנשיאים דעתם נוחה בזה שאין טוב אלא שתיקה, ולא לצאת חלוץ למלחמה להשיב לכל שואל מיד בזריזות ובשמחה על כל מנהג אשר רוצים הפושעים לשנות אז יורדים יתר הרבנים אחורנית עד שאבן מקיר תזעק על בית ישראל ועל עם ד' כי נפלו ברשת הפושעים והכופרים אשר אומרים ערו עד היסוד בה מגלי טפח אפיקורסות ומכסים טפחיים המינות. ועל כן לא נתקררה דעת ישעיה בח"י קללות נמרצות עד שאמר ירהבו נער בזקן ונקלה בנכבד שזה יהיה ישועת ישראל שאם הזקן ישתוק לא ישתוק הנער מלהגיד לעמו פשעו ואם הנכבד יכף עליו פיהו יפתח הנקלה פיו בשער אז יש לעמק עכור תקוה.

ועל כן בטחו בית ישראל בד' ותתפללו שהגדולים יצאו למלחמה חלוץ לפני ד' ואם חלילה לא יעשה כן נחזק בעצמינו נער כזקן נקלה כנכבד ועלה כל איש מעירו כי עת לעשות לד' שלא יאבד תורה מישראל ואמונה מבית יעקב ומי שעשה נסים לאבותינו הוא יהי' בעזרתינו מהיום ועד עולם אמן. (שערי חיים שער ג)

כשאין הרבנים מוכיחים על השכר והעונש תיכף מיד כשרואים עבירה בסתר מגיעים לזה שהפושעים נהפכו למנהיגי העם

מדי דברי בו לא אוכל להתאפק לדבר דבר על אופניו ושמים זו שמענו אשר אנחנו חטאנו או פשענו אם לא במרד ובמעל בכל זה נשכבה בבשתנו על כי לא דרשנו כמשפט את ד' אלקינו, אנו שואלים זה לזה על מה שעשה ד' ככה שעבדים עבדי תאוה משלו בנו רבים מתפרצים נגד אדונייהם המה הרבנים, ויתמהו איש אל רעהו מה חרי אף הגדול הזה שגוברים מצוקים על האראלים שפושעים וכופרים עומדים עלינו ונוטלים את רדידנו מעלינו. הביטו! אנשים אשר מקדם לא היו באים בקהל ד' עתה המה הראשים ומנהיגים עלינו? אך מה נאמר ומה נדבר ומה נצטדק טוב מזה לאמור. אבל אשמים אנחנו, אנחנו חטאנו פשענו ומרינו ואתה ד' לא סלחת.

למה העשירים והנכבדים יורדים מטה מטה

מי יאמר זכיתי לבי אם באו אליו אנשים בלאט לאמר לא טובה השמועה אשר שמענו על אותו עשיר או אותו נכבד אשר עשה בדרך רחוקה אדוני דרוש נא עליו ותדע כי פלוני אלמוני הוא מממרים את פי ד' אם לא השיב הרב להם החשו גם אני ידעתי גם ידעתי שיש ויש אשר קרוב ד' בפיהם ולבם רחוק ממנו, דעו למוכיחים ינעם לאמר לרשע צדיק אתה, אם לא העיז הרשע לעשות כזאת בעיר ולא זכר להאיש ההוא ולא פקדו בתוכחה למחות בידו והעביר אשמו מנגד עיניו.

וכיון שלא מיחה בו עשה אחר כך פשעו בחדרי משכבו, וכיון שלא מיחה בו עשה אחר כך בשאר חדריו, ואחר כך בחצירו, ואחר כך בבית חבירו, ואחר כך בסמטא, ואחר כך ברשות הרבים, ואחר כך נגד בית הכנסת, ובין המצרים נעשה האיש

לכם טובה ותושפעו ממקור הברכות, שכידוע שהזוהר הקדוש מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות.

כתוב במשנה באבות (פרק ג א): "עקביא בן מהללאל אומר, הסתפל בשלשה דברים ואין אתה בא לידי עברה. דע, מאין באת, ולאן אתה הולך, ולפני מי אתה עתיד לתן דין וחשבון... ולפני מי אתה עתיד לתן דין וחשבון, לפני מלך המלכים הקדוש ברוך הוא."

שואלים המפרשים מה זה דין ומה זה חשבון? ומבארים דין זה על העברה וחשבון זה על זמן העברה שהיה יכול לעשות מצוה וללמוד תורה.

ידועים דברי חז"ל הקדושים: (יומא דף פ"ו ע"ב) תשובה מיראה מהפכת זדונות לשגגות, ותשובה מאהבה זדונותיו נהפכים לזכיות. והעצה היחידה להנצל מהחשבון היא תשובה מאהבה, ואחד מיסודי התשובה זה קבלה לעתיד.

המשך יבא

המשך שער התוכחה והמחאה מעמוד ד
חטאיו כי אנשים שזכו להיות גדולים ליהודים שקולם נשמע בכל המדינה או בכל המדינות, המה עומדים לנס לרבנים אשר אין גובה להם ומכירים ערכם שהם רק שופטים ומורים לעירם, ואם הגיעה העת שיראו הריסות הדת וחרבן התורה או שנסוגו גבולי אמונה ונעקרו מסורות המנהיגים אשר בהם העמדו דלתים ובריחים בעד בית ישראל ישימו יד לפה ולא ידברו מאומה כי כל איש ואיש יאמר בלבו מי אני ומה אנכי לפתוח בשער פי אם ארזי לבנון ואדירי התורה ישבו להם ולא יניעו שפתם ולא ידרכו קשתם בקול ד' בכח, אין זה אלא אחת משתים, שגדולי חקרי לב יבינו שאין זה הריסת הדת וחרבן התורה, או בחכמתם כי רב ידעו כי ארץ נתנה ביד רשעים ואין מידם מציל כי לא ישמעו לקול הקורא עם ד', גם אם הוא איש אשר כגובה ארזים גבהו ועל כן תפוג התורה, כי יש גבוה מעל גבוה וגבוה עליהם, ואם הנשיאים יחטאו, אז ירדו שאר (מנהיגים) [מנהיגים] עשר מעלות אחורנית זה אחר זה, כמחז"ל רבה ואתחנן (סימן רפ"ט) וזה לשונו: כרובם כן חטאו לי כבודם בקלון המירו (הושע ד') אמר רבי שמעון בר נחמני שכל מה שהגדולים עושים הדור עושה, כיצד: הנשיא מתיר ואב בית דין אומר הנשיא מתיר ואני אוסר. והדיינים אומרים אב בית דין מתיר ואנו אוסרים. והשאר הדור אומרים הדיינים מתירין ואנו אוסרים. מי גרם לכל הדור לחטוא? הנשיא שחטא תחלה, עד כאן לשונו.

ולכן אשרי לדור שהנשיא מביא קרבן על חטאתו, ואם גברו הצרות ועתקו

שְׁלַחן עֵרוֹן הַלְּכוֹת שֶׁבֶת מְחַבֵּר וְרַמְ"א

מְחַלֵּק לְכָל שִׁבְתוֹת הַשָּׁנָה
יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויו"ד

סֵדֵר הַלְּמוּד לְשֶׁבֶת נְצָבִים

תאחזו בקורה (טור. ועיין לעיל סימן רע"ז סעיף ה'):
כד. יש אומרים שאין יכול ליתן עליו משקין כדי שיכבה כשיגיע להם ויש אמרים שמותר לעשות כן בשאר משקים חוץ מן המים משום כיבוס ויש מתירים אפילו במים ודברי סכרא שנית נראים:
כה. נכרי שבא לכבות אין צריך למחות בידו אבל קטן שבא לכבות צריך למחות בידו:
כו. יכול לומר בפני עכו"ם כל המכבה אינו מפסיד אף אם אינו מוזמן כאן יכול לקרותו שיבא אף על פי שודאי יכבה כשיבא וכן כל כיוצא בזה בהיזק הבא פתאום כגון אם נתרועעה חבית של יין יכול לקרוא עכו"ם אף על פי שודאי יתקננה כשיבא. הגה: וכל הדינים הנזכרים בדיני הדליקה הני מילי בימיהם אבל בזמן שאנו שרויין בין אינם יהודים כתבו הראשונים והאחרונים ז"ל שמותר לכבות דליקה בשבת משום דיש בה סכנת נפשות והזריז הרי זה משובח ומכל מקום הכל לפי הענין דאם היו בטוחים ודאי שאין שום סכנה בדבר אסור לכבות אבל בחשש סכנת ספק מותר לכבות אפילו הדליקה בביתו של עכו"ם וכן נוהגין (תרומת הדשן סימן נ"ח והגהות אשירי פרק מי שהוציא אוהו בשם אור זרוע). ודוקא לכבות הדליקה דהוי מלאכה שאינה צריכה לגופה ויש סכנה אם לא יכבה אבל אסור לחלל שבת כדי להציל (ממון) ואם עבר וחילל צריך להתענות ארבעים יום שני וחמישי ולא ישתה יין ולא יאכל בשר ויתן במקום חטאת י"ח פשיטים לצדקה ואם ירצה לפדות התענית יתן בעד כל יום שנים עשר פשיטים לצדקה (פסקי מהרא"י סימן ט'). ועיין בטור יורה דעה מהלכות נדה סימן קפ"ה:
כז. גחלת המונחת במקום שרכים נזוקים בה יכול לכבותה בין אם היא של מתכת בין אם היא של עץ והרמב"ם אוסר בשל עץ:
סימן שלה - דין חבית שנשברה, ובו ה' סעיפים
א. חבית שנשברה מצילין ממנה מזון שלש סעודות

המשך סימן שלד - דיני דליקה בשבת
טו. מצילין תיק הספר עם הספר ותיק התפלין עם התפלין אף על פי שיש בתוכן מעות והוא הדין לשאר כתבי הקודש:
טז. אם הניח תפלין בארנקי (פירוש כיס) מלא מעות יכול להצילו מפני הדליקה או מפני הגנבים והגזלנים למקום שיכול להציל התפלין ויש מי שאומר דהיינו דוקא כשהניחם שם מערב שבת:
יז. יש מתירים להציל דסקיא מליאה מעות על ידי ככר או תינוק מן הדליקה או מן הגנבים והגזלנים ודוקא לרשות היחיד אבל לא לחצר שאינה מעורבת מצילין הספרים אפילו לחצר שאינה מעורבת ולמכוי (פירוש מקום שנכנסים מהם להצרות) שלא נשתתפו בו ובלבד שיהיו בו שלשה מחיצות ולחי:
יח. כתבו משם גאון שמותר לומר לעכו"ם להציל ספרים מן הדליקה אפילו דרך רשות הרבים:
יט. כל מה שמותר להציל מפני הדליקה מותר להציל ממים ומשאר דברים המאבדים:
כ. הגליונים שלמעלה ושלמטה ושכין פרשה לפרשה ושכין דף לדף ושבתחלת הספר ושכסוף הספר אין מצילין אותם:
כא. האפיקורסים דהיינו האדוקים בעבודת כוכבים וכן מומרים לעבודת כוכבים שכתבו להם כתבי הקודש אין מצילין אותם ואף בחול שורפן עם האזכרות שבהן:
כב. תיבה שאחזו בה האור יכול לפרוס עור של גדי מצדה האחר שלא תשרף ועושים מחיצה בכל הכלים להפסיק בין הדליקה אפילו כלי חרס חדשים מלאים מים שודאי יתבקעו כשתגיע להם הדליקה דגרם כיבוי מותר. הגה: במקום פסידא (מרדכי פרק כל כתבי):
כג. טלית שאחזו בה האור פושטה ומתכסה בה ואינו חושש אם תכבה ויש מי שאומר שצריך שלא יתכוין לכך. הגה: מותר לכפות קערה על הנר שלא

ראש הקהל, או גבאי צדקה, או גבאי חברא קדישא, או קאנגרעס דעפוטירטער, ולא יוכל הרב לדבר נגדו אם לא במסירת הנפש, כל המחניף לרשע נופל בידו. על כן למודי ד' בעיר גועו, והפושעים גברו חיל, ונעשים אלופים לראש, ואז כאשר המה עומדים בראש לא יכרעו מפני הצדיקים וחסידים עליון ויתהפכו כחומר חותם כל איש צר ואויב יחרף וינאץ כל קדושי עליון.

ילקוט איכה (סימן תתקצ"ט) וזה לשונו: (ירמ' אמר היה צריה לראש ורוח הקודש אומרת ואת למדת אותם עליך אלופים לראש עד כאן לשונו) הנביא קונן אנא ד' למה הרעות כה לעבדיך, שצוררי הדת ואויבי אמונה יהיו הראשים על בית ישראל, והשיב הרוח הקודש מי עשה ככה הלא הצדיקים ואנשי מעשה החניפו לרשעים, כאשר פתחו שעריהם, ועמדו לפניהם בשבע כריעות ובשבע השתחויות, בחרו אותם לדעפוטירטען וראשי המדברים ולא בחרו בתלמידי חכמים וצדיקים אשר אוהבים ד' בכל לבנם ובכל נפשם, והא לכם אשר בחרתם, הלא הוא הנבחר מגבול צדיקים וישרים וחסידים מי יפסול אותו שלא יהי מושל עליכם אחר כך. אבל אבותינו ורבותינו מדור דור מלפנים בישראל החכימו לגלות החנפים ורדפו אותם מדחי אל דחי למען לא יקומו רשעים בעדת צדיקים שלא יהי משולח מן גבול צדק כי כלל גדול שלוחו של אדם כמותו, וד' יסלח לעמו על שגתם אשר שגגו. אני הגבר ראיתי בעני עמי על כן לא כחדתי מלהגיד בקהל רב, זכור ואל תשכח! וקבלו האמת! וד' יחדש ימינו כקדם ובא לציון גואל במהרה בימינו אמן. (שערי חיים שער ד')

דברי התעוררות לענין מצות מחאה שאי אפשר לשום אדם לומר יצאתי ידי חובתי במחאה

יאמר נא ישראל מי האיש אשר יאמר זכיתי לבי טהרתי שהרימותי ידי אל ד' אם ראיתי מרעי כאח לי או משכני אשר יושב ממולי דבר פשע או פעולת רשע לא שמתי ידי למו פי אלא בהגיגי תבער אש ודברתי בלשוני והוכחתי בשבט פי, פעם רכות ופעם קשות, ופקדתי עליו חטאתו, ואם חם לבבו עלי ואמר מי שמך לאיש מוכיח מי נתנך להיות שופט עלי ולשמור עקבי ולהשמיע מוסרך לאזני, הכי לאב בית דין או לדיין או למגיד אשר שמתי עיניך לנגדי לשמור צעדי, דע לך כי נואלת מאוד ואל תוסף שנית לכסלתך אל תפגע בי פן בפיות לשוני אצא לקראתך ונחמת באחריתך, ומכל אלה הדברים קשים כגידי לא נתתי מתג ורסן לפי לעצור בעדי רק דברתי והגדתי לרעי ושכני דע לך גם אם רע בעיניך אשר שמתי עיני ולבי עליך לא אכלה שפתי מלדבר להתזכח על המעשים אשר לא יעשו בישראל כי כן צויתי מפי ד' הוכח תוכיח את עמיתך גם מאה פעמים רק אם אשא על שכמי אלה המכות אשר מבית אוהבי כפי חק ומשפט אז אהיה כאיש אשר אין בפיו תוכחות.

המשך בעמוד י

שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לְקוּט מְסֻפָּר שְׂכָר וְעוֹנָשׁ: - מְזוּהָר הַקְּדוּשׁ וְסֻפְרֵי קְבָלָה ש"ס
וּמְדַרְשֵׁים וְסֻפְרֵי בַעַל שֵׁם טוֹב

עוד כתב שם בספר רמתיים צופים וז"ל, דוגמא לזה שמעתי כי הרב ר' ליב דימימילעס ז"ל מלעמבערג (ניסו של הרה"ק ר' יעקב יצחק זצוק"ל מלובלין) היה מכניס אורח גדול ויצו בביתו ליתן לאכול לכל הבאים וכן ליתן י"ש לשתות בלי מעות לכל אשר יחפוץ, והיה איש אחד מלעמבערג שהיה שותה בכל יום בביתו עד שנעשה שיכור, ופעם אחת ראה הרב ר' ליב הנ"ל כי השיכור הנ"ל נופל בין הצינורות ואשפות ואז צוה הרב ר' ליב בביתו שלא ליתן להשיכור הנ"ל יין שרף בחנם. והנה תמיד היתה הברכה מצויה בביתו ומאז והלאה נפסק מעיין הברכה מביתו ויסע לגיסו הרה"ק ר' יעקב יצחק מלובלין אודות זה וישאל אותו הרה"ק מלובלין אם פסק ליתן לאחד י"ש, אז נזכר הרב ר' ליב מאותו השיכור ויספר זאת להרה"ק מלובלין, והשיבו שיפייסו ויתן לו לשתות בחנם כדרכו מקדם וחזרה הברכה בביתו.

עוד הביא בספר הנ"ל כי הרה"ק ר' מנחם מענדל מרימנוב זי"ע ראה פעם אחת בביתו שנתנו עבור האורחים ככרות לחם קטנים מכפי הרגילות והבין שהוא מחמת שהיה אז יוקר גדול, ואמר בפה קדשו כי אדרבה צריכים לעשות בשבילם עוד גדולים יותר מכפי הרגילות כי מסתמא הם רעבים יותר בעת היוקר (ועיין בספר הקדוש אור החיים פרשת ויגש בפסוק ולחם אין בכל הארץ וז"ל, פי' ולצד כובד הרעב היו אוכלים דבר מופלא וכילו הלחם והלא לראות עינינו דאבה נפשנו בשני רעב שהיו כמעט שהיה אדם אחד אוכל שיעור מאכל י' בני אדם ועודנו רעב כבטנו רח"ל עיי"ש) וכמה מהם אין להם לחם לשובע בביתם ע"כ צוה לעשות לחמים גדולים יותר מכפי הרגילות ע"כ.

ובספר מראה אש הביא (באות צ"ד) הביא שהרה"ק רבי מרדכי מנאדווערנא זי"ע כשהיה דר בקערעסטיר, פעם אחת שמע שאיש אחד מקערעסטיר נוסע אל הרה"צ מליסקא, שלח אחריו ואמר לו האם אתה

אפילו בכלים הרבה דאלו בכלי אחד אפילו מחזיק מאה סעודות מציל ואומר לאחרים בואו והצילו לכם ובלבד שלא יספוג דהיינו שלא ישים הספוג במקום היין לחזור ולהטיפו גזירה שמא יסחוט ואפילו אם יש לו בית אחיזה דליכא חשש סחיטה אסור שלא יעשה כדרך שהוא עושה בחול ולא יטפח בשמן להכניס ידו ולקנחה בשפת הכלי. הגה: ויש אומרים דוקא חבית שנשברה שבהול ואם יציל חיישינן שיתקנה אבל אם נסדק ועביד טיף טיף שאינו בהול כל כך מותר להציל בכלים לקלוט ולצרף (הגהות מרדכי ותוספות פרק כל כתבי והגהות מיימוני פרק כ"ב) ויש אומרים דכל זה לא מייירי אלא להציל מחצר לחצר אבל לבית אחר שעירב עמו מצילין בכל ענין כמו שנתבאר לעיל גבי דליקה (פסקי מוהר"א סימן קצ"ו):
ב. אם נשברה חבית בראש גגו מביא כלי ומנח תחתיה ובלבד שלא יביא כלי אחר ויקלוט לקבל מן הקילוח באויר לאחר שירד מן הגג ולא יביא משום משקין שזכו:

המשך שער התוכחה והמחאה מעמוד ח

מי הוא זה ואיזה הוא אשר מלאו לבו לאמור מלאתי ידי לד' לקיים מצות מחאה.

ואוי מיום הדין ואוי מיום התוכחה בבוא עת מועד לכל חי וכי יפקוד ד' על מעשי אנוש ועל פעולת אדם שיחופש וימצא כתוב: **צדיק זה הלל שבת, חסיד זה עבר על נדה, ירא אלקים זה עבר על נבלה וטריפה ושעטנז, קדוש זה עבר על איסור אשת איש, וישתוממו כל אנשי אמונה וישאלו הלא צור תמים פעלו הכי נתחלף בין אוהב לאויב (הנה נשפט אתך על אומדך לא חטאתי) ויענהו ד' בסערה הלא היה בכחך למחות באיש פלוני אלמוני רשע מדוע לא זכרת אותו ולא פקדת עליו אשמו הרחק משכן רע אמרו בהתחברך עם רשע פרץ ד' את מעשיך צדיק ד' בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו, ואנן מה נאמר וסלחת לעווננו ולחטאתינו, וטהר לבינו לעבדך לזכות רבים אמן.** (שער חיים)

פרק יא

תוכן הענינים של פרק י"א

- א. במדה שאדם מודד מודדין לו.
- ב. עונשו של אסא על שלקח תלמידי חכמים לעבודת המלך.
- ג. ישישכר איש כפר ברקאי היה מחלל קדשי שמים.
- ד. מעשה נורא ואיומה מדיבוק בדור הסמוך לדורנו שסיפר כ"ק אדמו"ר בהתוועדות חסידיו ברבים.
- ה. הדיבוק לומד סימנים שלמים מתבואות שור ושאר הלכות שחיטה, ביחד עם דיבורי ניבול פה רח"ל.
- ו. הדיבוק פורט ומונה כמה טריפות הכשיר, מצד חימוד ממון, וכו'.
- ז. הגר"מ יונגרייז זצ"ל (הרב מקאשוי) העביר שוחט שהאכיל נ"ט השוחט מת ונעשה דיבוק רח"ל, וסיפר מעונשיו העצומים. אנשים מתרעמים על הרב מקאשוי, ולבסוף נתברר שאכן צודק.
- ח. פריסת שלום מעולם האמת להרב מקאשוי.

פרק י"א

הבאנו כאן מספר הקדוש מנורת המאור (פרק א, נר א, כלל א, חלק א) וחילקנו הענינים להקל על המעיין, וגם הוספנו הביאור נפש יהודה לפעמים בפנים. עוד הוספנו הערות חדשות מגאונים וצדיקי הדורות מוסדי דור ודור, אשר באורם נראה אור המאיר ומבהיק לזקנים עם נערים, הדרך ילכו בה והמעשה אשר יעשון.

במדה שאדם מודד מודדין לו

דיין האמת דן לאדם כפי מעשיו ומענישו מדה כנגד מדה בידי אדם, כדגרסינן בפרק קמא דסוטה דף ח' (עמוד ב) במדה שאדם מודד בה מודדין לו. היא קשטה עצמה לעבירה המקום מנוולה. היא גלתה עצמה לעבירה המקום גלה עליה. הירך התחילה בעבירה ויאחר כך הבטן הערות

ריב. הירך התחילה בעבירה, כגון לשמש היך נהנה תחלה בקירוב בשר לפיכך תלקה

נוסע להרה"צ מליסקא, אמר לו האיש הן. אמר לו ר' מרדכי'לע תאמר להרה"צ מליסקא שקשה לי הרמ"א בהלכות פסח - כי אז היה קודם הפסח - דאיתא בשו"ע או"ח בסי' תכ"ט: שואלים בהלכות פסח קודם לפסח שלשים יום. וכתב הרמ"א ז"ל: ומנהג לקנות חטים לחלקן לעניים לצורך פסח כו' עיי"ש. וקשה דמחבר אמר שצריך לדרוש והרמ"א אמר לחלק חטים, אכן תאמר לו גם התירוץ, דהמחבר כתב שצריך לדרוש, על זה מוסיף הרמ"א מה לי לדרשתו, יראה שיהיה לעניים מצות על פסח.

וכשנא האיש הזה וסיפר מה שאמר לו הרה"ק ר' מרדכי'לע ושתק הרה"ק מליסקא, והנה קודם מנחה יום אחד קודם ערב פסח, כאשר הלך הרה"ק מליסקא לשאוב מים למצות מצוה, שמע שאשה אחת הולכת ברחוב ובוכה. וצוה הרה"ק לשאול אותה למה היא בוכה, ואמרה שנשארה בלי מצות על פסח, כי בעוד שהיו אופים לא היה לה קמח, ועתה שיש לה קמח אינם אופים מצות. אמר הרה"ק מליסקא, את זה רימו לי ר' מרדכי'לע, וכאשר שב מן שאיבת המים, אמר הרה"צ איש לא ילך מפה, והלך הרה"צ וכשראו שהרה"צ הלך הלכו עמו ואפו המצות של האשה הזאת.

וכבר אמרנו פעם להמליץ בביאור מה שאומרים בקינות לתשעה באב זכור ה' מה הי' לנו וכו' מימינו בכסף שתינו וכו' על צווארנו נרדפנו - כי שנאת חנם רדפנו. פי' מימינו בכסף שתינו, שרק אנו שתינו מימינו ולא היינו נותנים לאורחים לשתות ג"כ מימינו, וגם על צווארנו נרדפנו, שלא הקפדנו לתת לאורחים לאכול, רק על צווארנו, פי' שלעצמינו יהי' מה לאכול אבל לא דאגנו בעד צוארי האורחים שישבעו, ע"כ נרדפנו. והטעם בזה, מדוע באמת לא נתנו לאורחים רק לצווארי עצמם, כי שנאת חנם רדפנו, וכנ"ל דמצות הכנסת אורחים באה מכח מצות אהבת ישראל כי שניהם אחד הם, דאם אינו אוהב ישראל ממילא אינו נותן להם לאכול ולשתות ולישן, וע"כ סיים כי שנאת חנם רדפנו, משא"כ אם נותנים לאורחים לאכול לשובע נפשם, זוכים לכל טוב.

זֶהָר עַל מַעֲלַת וְשִׁמִּירַת הַשָּׁבֶת

וַיָּמִים טוֹבִים

מספר "השבת והזוהר"
מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

מַעֲלַת מְכַבְּדֵי הַשָּׁבֶת

מַעֲלַת מְכַבְּדֵי הַשָּׁבֶת (תקוני זוהר ב', א)

וְעוֹד, אֵלּוּ שְׁמוֹקִירִים שְׁבֹתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים, עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים, שְׁעוֹשִׂים מַעֲשֵׂה שֶׁל בָּנִים עִם שֶׁבֶת הַמֶּלֶכָה וְעִם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁהוּא יוֹם הַשָּׁבֶת. מִי שֶׁקִּיָּם בּוֹ וְכַבְּדָתוֹ מַעֲשׂוֹת דְּרָכָיָד, זֶהוּ כְּבֹד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ וְגו'.

וְעוֹד אֵלּוּ דְּאוֹקְרִין שְׁבֹתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים, אֲתָמַר עֲלֵיהֶם לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים, דְּעֲבָדִין עוֹבְדֵי דְבָנִין עִם שֶׁבֶת מְלָכָתָא, וְעִם קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּאִיהוּ יוֹם הַשָּׁבֶת, מָאן דְּקִיָּם בֵּיהּ (ישעיה נח יג) וְכַבְּדָתוֹ מַעֲשׂוֹת דְּרָכָיָד, הָאִי אִיהוּ (שמות כ יב) כְּבֹד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ וְגוֹמֵר.

מַעֲלַת בְּשֵׁת פָּנִים

מַעֲלַת בְּשֵׁת פָּנִים (תקוני זוהר ה', ב)

דְּרָגָה שְׁמִינִית בִּירְאֵת ה' - לֵהִיֹּת לוֹ בְּשֵׁת פָּנִים. מִי שֶׁיֵּשׁ לוֹ בְּשֵׁת פָּנִים שְׁלֵא לַעֲשׂוֹת עֲבָרָה שְׁבָאָה לִידוֹ בְּגִלְל יְרֵאֵת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּאֵלּוּ בּוֹ נִבְרָא הָעוֹלָם, וּמְשׁוּם זֶה בְּרֵאשִׁי"ת יר"א בְּש"ת, הָרִי יְרֵאֵה עִם בְּשֵׁת הַכֹּל אֶחָד, וּמִי שֶׁאֵין לוֹ בְּשֵׁת פָּנִים, פְּרָשׁוּהוּ בְּעַלֵּי הַמְּשָׁנָה, בְּוֹדֵאֵי שְׁלֵא עֲמָדוֹ רְגְלֵי אָבוֹתָיו עַל הַר סִינִי.

דְּרָגָה תְּמִינָאָה בִּירְאֵת יי', לְמַהוּ לֵיהּ בְּשֵׁת אֲנַפִּין, מָאן דְּאִית לֵיהּ בְּשֵׁת אֲנַפִּין דְּלֵא לְמַעַבְדַּ עֲבִירָה דְּאֵתֵי לִידוּי בְּגִין דְּחִילוֹ דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּאֵלּוּ בֵּיהּ אֲתַבְּרִי עֲלֵמָא, וּבְגִין דָּא בְּרֵאשִׁי"ת יר"א בְּש"ת, הָרִי יְרֵאֵה עִם בְּשֵׁת פְּלֵא חַד, וּמָאן דְּלִית בֵּיהּ בְּשֵׁת אֲנַפִּין אֲוִקְמוּהוּ מְאָרִי מִתְּנִיתִין בְּוֹדֵאֵי שְׁלֵא עֲמָדוֹ רְגְלֵי אָבוֹתָיו עַל הַר סִינִי.

סיני.

לפיכך הירך תלקה תחילה ואחר כך הבטן ושאר הגוף אינו ניצול, אמר רב יוסף אף על גב דמדה בטלה במדה לא בטיל, דאמר רב יוסף וכן תני רבי חייא מיום שחרב בית המקדש אף על פי שבטלו סנהדרין גדולה ד' מיתות לא בטלו, והא בטלו להו, אלא אימא דין ארבע מיתות לא בטלו. מי שנתחייב סקילה או נופל מן הגג או חיה דורסתו, מי שנתחייב שרפה או נופל בדליקה או נחש מכישו מי שנתחייב הריגה נמסר למלכות או לסטין באין עליו מי שנתחייב חנק או טבע בנהר או מת בסרונוכי.

תניא היה רבי מאיר אומר מניין שבמדה שאדם מודד בה מודדין לו, שנאמר (ישעיה כ"ו) בסאסאה בשלחה תריבנה, אין לי אלא סאה מנין לרבות תרקב וחצי תרקב רובע וחצי רובע תומן וחצי תומן ועוכלא (פירוש, שקלים קטנים), תלמוד לומר (שם ט"ו) כי כל סאון סואן ברעש, ומניין שכל פרוטה ופרוטה מצטרפת לחשבון גדולריי תלמוד לומר (קהלת ו') אחת לאחת למצוא חשבון.

וכן מצינו בסוטה, במדה שמדדה בה מודדין לה. היא עמדה על פתח ביתה כדי שתראה לו, לפיכך כהן מעמידה על שער נקנור ומראה קלונה לכל. היא פרשה סודרין נאין על ראשה (כדי לראות נאה), לפיכך נוטל כהן כיפה (צניף) שעל ראשה ומניחה תחת רגליה. היא קלעה שערה לפיכך כהן סותר את שערה. היא חגרה בצלצול יפה לפיכך כהן מביא חבל מצרים וקושר לה למעלה מדדיה. היא קשטה פנים לפיכך פניה מוריקותיי. היא כחלה עיניה לפיכך עיניה בולטות. היא הראתה לו באצבעותיה (פירוש, רמזה לו) לפיכך צפרניה נושרות.

היא האכילתו מעדני עולם, לפיכך קרבנה מאכל בהמה (שעורים). היא השקתו יין משובח בכוסות משובחות לפיכך כהן משקה אותה מים המרים במקדה של חרס (פירוש, פחות שבכלי חרס). היא עשתה בסתר, יושב הערות

הירך תחלה לקלל אותה דכתיב בתת ה' את ירכך נופלת אבל אצל העונש כתיב וצבתה בטנה, ואחר כך ונפלה ירכה לפי שאין המים בודקין אלא דרך כניסתן בה והוא תחלה לבטן. ריג. אף על פי שלא נפרע ממנו פעם ראשונה ושניה לא ויתר לו עליהם אלא מצרפין אותם לחשבון.

ריד. הכי תגן בסוטה: אינה מספקת לשתות עד שפניה מוריקות ועיניה בולטות. המשך בעמוד יח

שְׁבֶת בּוֹ תְּשׁוּב יד

אוי לו למחלל שבת

והפוך בש"ת ותשבח שב"ת, והיגו בראשית יר"א שב"ת, דלא תחלל ליה בפרהסיא, כבר נש דלאו ביה בש"ת אנפין, ווי ליה מאן דמחלל שבת מלפתא דאיהו קדש למעבד ליה חול, דאוקמוהו מארי מתניתין, כל המשתמש בתנא חלף, זה המשתמש במי ששונה הלכות, כל שכן בשבת מלפתא.

נרות שבת

(תיקוני זהר ס"ט, ב)

וצריך אתתא לתקנא שרנא בליל שבת לימינא, ואתחשיב לה כאלו תקנה מנורה בדרום ושלחן בצפון, ועליהם נאמר הרוצה להחכים ידרים, והעשיר יצפין, ותחתונה, השכינה העליונה מנורה לדרום, צריך לתקנה, משום ששם חכמה, ובגין דא הרוצה להחכים ידרים.

אוי לו למחלל שבת

והפך בש"ת ותמצא שב"ת, והיגו בראשית יר"א שב"ת, שלא תחלל אותה בפרהסיא, כבן אדם שאין לו בש"ת פנים. אוי לו למי שמחלל שבת המלכה, שהיא קדש, לעשות אותה חל, שבארוהו בעלי המשנה, כל המשתמש בכתר חלף, זה המשתמש במי ששונה הלכות, כל שכן בשבת המלכה.

נרות שבת

וצריכה האשה לתקן נר בליל שבת לימין, ונחשב לה כאלו תקנה מנורה בדרום ושלחן בצפון, ועליהם נאמר הרוצה להחכים ידרים, והעשיר יצפין, ותחתונה, השכינה העליונה מנורה לדרום, צריך לתקנה, משום ששם חכמה, ומשום זה הרוצה להחכים ידרים.

השבת בישראל כהלכתה

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

סז. מקל של חגר פיון דמתר לילך בו מתר גם פן בטלטול לכל אדם, אבל של שאר אנשים צריך עיון (עיי' קו"א שבשולחן ערוך הגר"ז סימן ש"א סק"ז, ומנחת שבת סימן פ"ח סעיף קטן כ"ז).

סח. מרא (השיגע"ל) של מתכות שהיא חריפה אסור להסתכל בה בשבת, וגם בטלטול אסורה (תולדות שמואל דף קצח:).

סט. שריי"ב אי"ר מקצה מחמת חסרון פיס פיון שמקפידין להשתמש בו דוקא לכתובה, מגן אברהם סימן צ"ח סק"י, ומי שאינו מקפיד קיל (אחרונים). ע. לייטער (סלם) גדול שמשתמשין בו בחוץ אסור לטלטלו ממקום למקום, אבל באותו מקום שעומד מתר לעלות ולירד בו (ש"ח י"ט) אבל בעומד בפנים הביית שרי לטלטלו ממקום למקום (תולדות שמואל קצט:).

עא. סם המות לזבובים עכברים וכיוצא אסור בטלטול (עיקרי דינים סימן י"ד אות כ"ט). עב. טאשע"ן מעסער"ל (ספין פיס) המכיל להב אחד גדול ויש בה גם כן להבים קטנים שמיוחדין לדברים האסורים בשבת כגון לחתיכת צפרנים תקון קלמוס הנקרא בליי-פעדער, וכיוצא, דינו כה: אם להב הגדול חשוב לו יותר מהקטנים (כמו שהוא על פי רב בזמננו) ובלהב הגדול עושה צרכי התר (פנהוג) אז מתר לטלטל הספין בלי פקפוק (דדמי ממש לדיו נדו שבסימן ש"ח ס"א) אבל אסור לטלטל בידיו הלהבים הקטנים שבו באם מיוחדין לאסור רק באם רוצה להשתמש בהם לצורך גופן או מקומן (ואין בהו חמר מקצה מחמת חסרון פיס, דאין מקפיד מלהשתמש בהם שאר תשמישין שאין מיוחדין לה) (שאלות ותשובות פאר ישרים אורח חיים סימן כ"א, ומנחת שבת סימן פ"ח ס"ק מגן אברהם).

עג. בענין ספין מילה לטלטלו לאחר המילה, אם אין לו עוד מילה באותו שבת התרו מפקפק מאד ועד כאן לכתחלה יזמין שיניח אחר החתונה הספין בתוך כלי שיש שם דברים המתריז החשובין יותר מספין של מילה ועל ידי זה יוכל לטלטל אחר כך הכלי עם הספין כמבאר בסימן ש"ח ס"א, ובסימן ש"י עין שם (שאלות ותשובות מהרש"ג) ובדיעבד אם הניחו מידו על הכסא וחושש שלא יגנב יש להקל ללקחו ולהצניעו (רמ"א יורה דעה רס"ו ס"ב, וש"ך שם, ב"ח סימן ש"ח, משנה ברורה ש"י סעיף קטן ט"ו, אות חיים ושלוש בשם משיב דברים, תולדות ש"ד דף קצ"ט:).

המשך שבת בו תשוב מעמוד יד

בסתר משים בה פנים (להפרע ממנה) שנאמר (איוב כ"ד) ועין נואף שמרה נשף וגו'. דבר אחר, היא עשתה בסתר הקדוש ברוך הוא מפרסמה בגלוי, שנאמר (משלי כ"ו) תכסה שנאה במשאון (במחשך) תגלה רעתו בקהל (פירוש, שמכסה השנאה בסתר להשמיד לחכירו עונשו הוא שתגלה רעתו), וגרסינן התם שמשון הלך אחר עיניו לפיכך נקרו פלשתים את עיניו.

אבשלום נתגאה בשערו, לפיכך נתלה בשערו, ולפי שבא על עשר פילגשי אביו כדכתיב בשמואל ויעזוב המלך את עשר נשים פילגשים לשמור הבית, לפיכך נתנו בו עשר לו נביאות (פירוש, הניתות), שנאמר (שמואל ב' י"ח) ויסבו עשרה נערים נושאי כלי יואב ויכו את אבשלום וימיתוהו. ולפי שגנב שלש גנבות (פירש רש"י, לב אביו ולב בית דין דכתיב אלכה נא ואשלם את נדרי, וכתיב את אבשלום הלכו מאתים איש קרואים והולכים לתומם. ואמרינן בסוטה ירושלמית משמע קרוים מדוד שעל ידי מצות דוד הלכו עמו. אמר לו כתוב לי שילכו עמי שנים שאבחר וכתב, והיה מראה חותמו של דוד לשנים והולכים אחריו, וכן לשנים אחרים עד שכינס מאתים וכולם ראשי סנהדראות הרי לב אביו ולב בית דין, עד כאן פירוש רש"י), ולב כל ישראל, שנאמר (שמואל ב' כ"ו) ויגנב אבשלום את לב אנשי ישראל, לפיכך נתקעו בו ג' שבטים, שנאמר (שם כ"ח) ויקח יואב שלשה שבטים בכפו ויתקעם בלב אבשלום עודנו חי וגו'.

תנו רבנן, שמשון בעיניו מרד (על ידי עיניו מרד בכוראו), שנאמר (שופטים י"ד) ויאמר שמשון אל אביו אותה קח לי כי היא ישרה בעיני, לפיכך נקרו פלשתים את עיניו, שנאמר (שם ט"ז) ויאחזוהו פלשתים וינקרו את עיניו. וגרסינן התם (דף ט"ו) תנו רבנן חמשה נבראו מעין דוגמא של מעלה וכולם לקו בהם. שמשון בכחו, שאול בצוארו (דכתיב ויגבה מכל העולם משכמו ולמעלה), אבשלום בשערו, צדקיהו בעיניו, אסא ברגליו (פירש הקונטרס, לא מייתי ראייה אלא דכולן לקו), שאול בצוארו, דכתיב (שמואל א' ל"א) ויקח שאול את החרב ויפול עליה (פירש הקונטרס, במקום שהורגים בחרב והיינו צואר), שמשון בכחו, דכתיב (שופטים ט"ז) ותגלה וגו' ויסר כחו מעליו.

אבשלום בשערו, דכתיב (שמואל ב' י"ח) ויחזק ראשו באלה. צדקינו בעיניו (פירש הקונטרס, לא ידענא מה לי דנשתנה לשבח, וכן אסא ברגליו, אלא כך שמע מרבו) דכתיב (מלכים ב' כ"ח) ואת עיני צדקיהו עור. המשך בעמוד כ

מדוע משיח לא בא? בהמשכים

זהר השבת

ספורי הזהר

מספר "השבת והזוהר"
מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

מעלת השבת

אמור צד ע"ב

אמר רבי יהודה, השמחה והשמירה של יום השבת הם על הכל, ומשום שהיום הזה מתעטר באבא ובאמא, ונוספת קדשה על קדשתו, מה שאין כן בשאר הימים. שהרי הוא קדש ומתעטר בקדש, ומוסיף קדשה על קדשתו, משום כף היום הזה הוא שמחת העליונים והתחתונים, כלם שמחים בו, ממלא ברכות בכל העולמות. כלם נתקנו (גאונ) ממנו. ביום הזה מנוחת עליונים ותחתונים. ביום הזה מנוחת הרשעים בגיהנם.

למלך שעשה הלולא לבנו היחיד, עטר אותו בעטרה עליונה, מנה אותו המלך על הכל. ביום הזה שמחת הכל. שוטר אחד שהיה מפקד על דינם של בני אדם, היו בידו גברים שצריכים הריגה, וגברים שהיו צריכים להלקאה. בשביל כבוד היום הזה של שמחת המלך עוזב את דינו, ושומר את שמחת המלך.

כך אותו היום, הלולת המלך עם הגבירה, שמחת האב והאם עליו, שמחת העליונים והתחתונים.

אמר רבי יהודה, חדוּתָא ונטירותא דיומא דשבתא על כלא הוא, ובגין דהאי יומא אתעטר באבא ואימא, ואתוסף קדשה על קדושתיה, מה דלא אשתכח הכי בשאר יומי, דהא הוא קדש, ואתעטר בקדש, ואוסף קדושה על קדושתיה. בגין כף האי יומא חדוּתָא דעלאי ותתאי, כלא חדאן ביה. מלי ברכאן בכלהו עלמין. כלהו מניה אתקנו (נ"א אתקנו), בהאי יומא נייחא דעלאי ותתאי. בהאי יומא נייחא דחייביא דגיהנם.

למלך דעבד הלולא לבריה יחידאי, אעטר ליה בעטרא עלאה, מני ליה מלכא על כלא. בהאי יומא חדוּתָא לכלא. חד סנטירא דאתפקד על דינא דבני נשא, הוּוּ בידיה גוברין דבעין קטולא, וגוברין דבעין לאלקאה. בגין יקרא דהאי יומא דחדוּתָא דמלכא, שביק דינו, ונטר לחדוּתָא דמלכא.

כך ההוא יומא, הלולא דמלכא במטרוניתא, חדוּתָא דאבא ואימא עליה, חדוּתָא דעלאין ותתאין.

המשך שבת בו תשוב מעמוד יח

אסא ברגליו, דכתיב (שם א' ט"ו) לעת זקנתו חלה את רגליו, ואמר רב יהודה מלמד שאחזתו פודגרא (פירוש, שם חולי שאוחזו ברגלים שקורין פונקי גופי בלע"ז). אמר ליה מר זוטרא בריה דרב נחמן לרב נחמן, היכי דמי פודגרא, אמר ליה כמחטא בבישרא דחייא, מנא הוה ידע, איכא דאמרי מיחש הוה חייש ביה, ואיכא דאמרי מרביה הוה גמירא ליה, ואי בעית אימא (תהלים כ"ה) סוד ה' ליראיו.

עונשו של אסא על שלקח תלמידי חכמים לעבודת המלך

דרש רבא, מפני מה נענש אסא (פירש הקונטרס לחלות), מפני שעשה אנגריא (פירש הקונטרס, עבודת המלך) בתלמידי חכמים, שנאמר (מלכים א' ט"ז) והמלך אסא השמיע (פירש הקונטרס, הושיקו) את כל יהודה אין נקי וישאו את אבני הרמה, שהיה בונה עליה כרך לבלתי תת יוצא ובא לאסא.

מאי אין נקי, אמר רב יהודה אמר רב אפילו חתן מחדרו וכלה מחופתה (חתן דכתיב ביה נקי יהיה לביתו), וגם כן מצינו ביישכר איש כפר ברקאי שהענישו הקדוש ברוך הוא בידי אדם, מדה כנגד מדה, כדגרסינן במסכת פסחים פרק מקום שנהגו:

שֵׁעַר הָעֵרְבֹת כָּל יִשְׂרָאֵל עֲרֵבִים זֶה בְּזֶה בַּהֲמֻשִּׁים

יהודים יקרים! האם אינכם פוחדים יותר מיום הדין הגדול והנורא, היכן שלא תוכלו יותר לתרץ תירוצים והתחמקויות ומשיכות בכתף?

בודאי הינכם יודעים, שרק במעשר של הכסף והחומש, שהיהודים האורתודוקסים מבזבזים על תצוגות ולוקסוס, היו יכולים לבנות את חומת ישראל הפרוצה, ואנו ישנים שינת חוני המעגל!

רבתי! נעשה לעצמינו קצת חשבון הנפש, ונראה עד להיכן הגענו, נזכור נא, שההורים שלנו הקריבו עצמם על קידוש השם, הם הרשו שישרפו ויצלו אותם, עמלו וטרחו שלא על מנת לקבל פרס, רק בלתי לה' לבדו ופעולה כזו יעלת חן בעיני אלקים ואדם. וזאת אשר עמדה להם שכל רוחות רעות לא יכלו להזיזן ממקומן. וכאן הבן שואל פוק חזי מה בין דורות הראשונים לדורינו אנו. בדור ההוא מצאו בין קומץ יהודים לכל הפחות כמה גדולים שהשליכו נפשם ומאודם מנגד למען הרבות כבוד שמים ואילו בזמן הזה שנתפשטה שמי היהדות לארכה ולרחבה של ארצות הברית, מליוני יהודים והרבה משתוקקים להתעוררות לתשובה ועדיין לא נמצא בעוונותינו הרבים אף אחד^[א] שיהא מוכן באמת ובאמונה

[א] והנה דוד המלך עליו השלום אמר כבר ברוח קדשו בתהלים (מזמור י"ד) שמדבר שם בנבוכדנצר שהחריב את הבית הראשון, ושם במזמור (נ"ג) שמדובר בטיטוס הרשע שהחריב את הבית השני, בשני המזמורים מקונן דוד המלך על חטא הדור שלא היה בנמצא אף אחד שיעשה דבר טוב, עד שבמזמור י"ד אומר (י"ג, א) "הכל סר יחדיו נאלחו אין עושה טוב אין גם אחד", ובמזמור נ"ג (ג, ד) אומר "כלו סג יחדיו נאלחו אין עושה טוב אין גם אחד", ובאמת קשה להבין, איך יכול להיות שאין גם אחד בדור שיחפש לעשות רצון ה', שהלא כתיב אחד הי' אברהם, ובכל דור ישנו אחד כאברהם אבינו שדואג להדור (עיין שבט מוסר פרק נ"ב), ואפילו אם ימצאו כבר אחד איך אפשר שעל ידו יונצלו כולם, התירוץ על זה, ראה בשכר ועונש חלק א' (פרשת תולדות באריכות, עיין שם ואין כאן מקומו להאריך).

וראה במדרש (אסתר רבה) שהשם יתברך אמר לאליהו שידבר עם משה רבינו עליו השלום ואמר לו לדרוש אם יש צדיק אחד בארץ שיבקש רחמים, ומשה רבינו עליו השלום יבקש מלמעלה, וכך תבוטל גזירת המן רח"ל. וכך היה שמצא את מרדכי הצדיק, ועשה מה שעשה עד שביטל הגזירה, (עיין שם).

וכמו כן מובא בשער רוח הקודש (לרבינו חיים וויטאל דף ר"ל עמוד ב') וזה לשונו: סיפר לי הרב ר' יצחק הכהן ז"ל כי בעת פטירת מורי [האר"י ז"ל] כשאני יצאתי מאצלו [הוא רבינו הקדוש רבי חיים וויטאל ז"ל] נכנס הוא אצלו [רבינו יצחק הכהן ז"ל] ויבכה לפניו ויאמר, וכי זו היא התקוה שהיינו כולנו מתאווים בחייך לראות טובה ותורה וחכמה גדולה בעולם, וישיבהו: אילו מצאתי אפילו אחד בלבד צדיק גמור בכם לא סילקוני מהעולם הזה ועודני מדבר שאל ממנו על [רבינו] חיים [וויטאל], ואמר היכן הלך, וכי בשעה כזו הלך מאצלי, ויצטער מאד, והבין

בְּחֻדוֹתָא דְּמַלְכָּא, כְּלִהּוּ חֻדְאָן, וְלֹא יִצְטַעְרוּן בֵּיהּ. עַל דָּא כְּתִיב (ישעיה נח) וְקִרְאתָ לְשִׁבְתָּ עֲנָג. מֵאֵי עֲנָג. עֲנָג לֹא אֲשַׁתְּכַח אֶלְא לְעֵילָא בְּאַתְרֵי דְּקִדְשׁ עֲלָאָה שְׁאֲרֵי. כְּמָה דְּאַתְרֵי אֲמֵר, (ישעיה נח) אֲזַ תִּתְעַנְגַּ עַל יְיָ. דְּהֵאֵי עֲנָג עַל יְיָ הוּא. וְהֵאֵי יוֹמָא דְּהוּא הַלּוּלָא דְּמַלְכָּא, אֲתַעְטֹר בְּהוּא עֲטָרָא דְּעֲנָג. הָדָא הוּא דְּכְתִיב וְקִרְאתָ לְשִׁבְתָּ עֲנָג. לְשִׁבְתָּ עֲנָג.

בְּשִׂמְחַת הַמְּלָךְ כְּלָם שְׂמִיחִים, וְלֹא יִצְטַעְרוּ בּוּ. עַל זֶה פְּתוּב (ישעיה נח) וְקִרְאתָ לְשִׁבְתָּ עֲנָג. מֵאֵי עֲנָג. עֲנָג לֹא אֲשַׁתְּכַח אֶלְא לְעֵילָא בְּאַתְרֵי דְּקִדְשׁ עֲלָאָה שְׁאֲרֵי. כְּמָה דְּאַתְרֵי אֲמֵר, (ישעיה נח) אֲזַ תִּתְעַנְגַּ עַל יְיָ. דְּהֵאֵי עֲנָג עַל יְיָ הוּא. וְהֵאֵי יוֹמָא דְּהוּא הַלּוּלָא דְּמַלְכָּא, אֲתַעְטֹר בְּהוּא עֲטָרָא דְּעֲנָג. הָדָא הוּא דְּכְתִיב וְקִרְאתָ לְשִׁבְתָּ עֲנָג.

את המצב, ואנו עוד ישנים שינת חוני המעגל! ואני שואל, עד מתי נישן שינת חוני המעגל? ואני אומר, **עורו ישנים משנתכם!**

ועל פי הנ"ל אפשר גם כן להבין קישור סמיכות התורה **"ולכל המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל ישראל"**, על פי מה שהקדמנו לעיל דברי חכמינו זכרונם לברכה במסכת ברכות (דף ל"ג ע"ב) **ועתה ישראל מה ד' אלקיך שואל מעמך כי אם ליראה וגו'**, והקשו אטו יראת שמים מילתא זוטרתא היא, ותירצו אין לגבי משה מילתא זוטרתא היא.

וידועה קושית המפורשים דהרי משה רבינו עליו השלום אמר לכל ישראל, ולגביהם יראה לאו מילתא זוטרתא היא, וקושיית הגמרא עדיין במקומה עומדת? ותירצו המפורשים בכוננת הגמרא דאין לגבי משה, רצה לומר לאותו הדור שהיו לגבי משה רבינו, דהיינו דור המדבר דור דיעה, אצלם יראה מילתא זוטרתא היא, על ידי שהשפיע עליהם משה רבינו עליו השלום הבחינה הגדולה של יראה^[ג], וזהו פירוש הסמיכות **ולכל המורא הגדול אשר משה לעיני כל ישראל, שהשפיע משה רבינו עליו השלום על כל ישראל מורא גדול, מבחינה גדולה של יראה, ובחינה זו של יראה מרומזת בפסוק בראשית ברא אלקים כמבואר בזוהר הקדוש דאיהי ראשית ופיקודא קדמאה ועל פיקודא^[ד] דא אתקיים כל עלמא^[ה], ואתי שפיר הקישור בראשית ברא אלקים וכמו שדרשו ז"ל **בשביל משה ובשביל ישראל ובשביל התורה ובשביל היראה ברא אלקים את השמים ואת הארץ****

הזה. והיה החכם העני הזה מתפלל ומבקש מהקדוש ברוך הוא שימחול לו ושינחם על הרעה אשר נגזר, והרב ר' יצחק הכהן ז"ל חזר לשיבת האריז"ל, וסיפר להם המאורע, ותמהו כל החברים על גודל השגת רבם האריז"ל ואמר להם האריז"ל, כבר נתבטלה הגזירה תודה להשם יתברך. וחזרו ללמוד. והיה כאשר ישבו כשתי שעות נשאו עיניהם וראו, והנה ארבה בא חיל גדול וכבד מאוד ויחרדו כל התלמידים, אמר להם האריז"ל אל תיראו כי כבר בטלנו הגזירה, ופייסנו את העני ומעתה אין דבר רע בעזרת ה' יתברך. וכך היה, כולם נשא הרוח ומטיל אותם לתוך הים הגדול, ושם נטבעו, ואין אחד מהם הגיע לארץ. ומאותו היום והלאה השגיחו יושבי צפת על העני הזה, ובאמת היה בקי בכל התורה וכעת הוא אב"ד בסיני היא טריפאלי דסוריא (שם. עמק המלך. ועיין עוד בפרי עץ חיים שער רוח הקודש דף י' ע"ב, קנ"ט ע"א, קס"ג ע"א, ר"ל, רל"ג, ודף רל"ד. עיין שם).

[ג] עיקר הזכות והשתדלות אדם בעולם הזה הוא רק החשק שיש לו לעשות רצונו יתברך, אבל גמר המעשה הוא מה' יתברך, כמו שכתוב (ישעיה כו. יב): "גם כל מעשינו פעלת לנו", ומה ה' אלקיך שואל מעמך כי אם ליראה" (דברים י. יב), שהוא בלב, אבל המעשים הוא בכלל הכל בידי שמים. ואפילו חשב לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה, מעלה עליו הכתוב כאלו עשאה, כמו שאמרו (שבת סו. א), לפי שהוא עשה את שלו במחשבתו וחשקו. (דברי סופרים. אות כא).

[ד] ראה דברים י' יב, ישעיה לג ו', משלי א' ז, קהלת יב, יג, תהלים קיא, י', זוהר הקדוש פרשת תרומה (דף קס"א), ברכות (דף ג. ל"ג). שבת (דף ל"ב).

[ה] ועיין רמ"א שולחן ערוך אורח חיים (סימן א' סעיף א'), ראשית חכמה שער האהבה (סוף פרק א'), ובשער הקדושה שם (פרק י'), ועיין בספר החינוך בהקדמה וברמב"ן על התורה על פסוק "את ה' אלוקיך תירא וכו' ובו תדבק", ועיין בספר הקדוש פרי עץ חיים שער רוח הקודש, (דף נ"ז ע"א. עיין שם).

ובזכות זה אתקיים עלמא, והבן.

כל ישראל ערביין זה לזה

הכניסנו יוצרנו והביאנו בברית הערבות במעמד כל ישראל כולם כאחד יחד להיות כל אחד ואחד מעם ישראל ערב עבור כל אחד ואחד מעם ישראל כמו שהורו לנו חכמינו ז"ל **"כל ישראל ערביין זה לזה"**. הבורא יתברך הזהיר את כל אחד ואחד מאתנו על חומרת חיוב הערבות שנשמור ונשגיח על כל איש ואיש מישראל שלא יעבור על אחד מהציוויים שנצטוינו על ידו יתברך בתורתנו הקדושה, מפני שעל ידי קבלת הערבות נתחייבנו כל אחד ואחד מאומתנו בעונש האמור בעבירה כשהזולת עוברה, כאילו כל אחד ואחד עוברה, כמו שכתוב **"וכשלו איש באחיו"**, ודרשו חכמינו זכרונם לברכה **איש בעון אחיו**. דהיינו שכל אחד ואחד יכשל ויענש בעונו של אחיו.

ומטעם זה החובה עלינו למחות ברואה עובר עבירה שיסור מדרכו הרעה וישוב אל ה' וירחמהו, וחמורה חובת המחאה שבאם לא נימחה נתחייב על כל אחת מכל מצוות התורה אשר לא תעשנה, שהשני עובר עליה, בעונשה כאילו אנו עברנו עליה, ועל ידי המחאה נפטריין מהעונש האמור בזה, ולא נישא את עונו, ונציל נפשינו, והוא בחטאו ימות.

חמור חיוב הערבות כל כך שבאם אין מוחין בידי עוברי עבירה חובת הערבות מביאה לידי כך שמחשיבין את כל הדמים הנשפכין בישראל שאינן באין אלא על ידי - מי שאינו מוחה, שנאמר, "ואתה בן אדם צופה נתתיך לבית ישראל ושמעת מפי דבר והזהרת אותם" וגו' ולא דברת להזהיר רשע מדרכו הרשעה לחיותו, הוא רשע בעונו ימות ודמו מידך אבקש" (יחזקאל), לפי שכל ישראל ערביין זה בזה.

והנה בחיוב הערבות הזהירה לנו הכתוב **"וכשלו איש באחיו"**, וגילה לנו הבוי"ת בתורתו הקדושה שאם אינו מוחה הוא כמו שהוא בעצמו עבר עליה, והכוונה בערבות כמו שכתוב באור החיים הקדוש בפרשת כי תבא שזולת הערבות יהיו ישראל חוזרים לאחוריהם היום יפגע אחד בעבירה קלה ולמחר בעבירה חמורה, והיו נשמטים מעם ישראל מעט מעט עד שיפגע ישראל מהיות עם ה', עד שלא ישאר כלום מהאומה הישראלית, ובמה שעשאים ערבים יתנו לב לעובר עבירה אחת קלה כבחמורה ויתקיימו האומה הישראלית לעם סגולה.

ומעתה יספיק לכל בעלי שכל ומדע להשמר מאוד באזהרתם, כי מי פתי יסור הנה שלא למחות, ויהיו העוונות של חבירו נקראים על שמו, וגורם לו ולעם ישראל להיות נכלה חס ושלו.

וכל זה היה יכול להפטר על ידי מחאה קטנה שהיה מוחה בעוברי עבירה. ובהיות גם שעל ידי הערבות, אפשר לזכות לקיים את כל התרי"ג מצוות כי אילו לא היו נכנסין בברית הערבות, הרי כל מצוה שכל אחד מישראל היה מקיים - לעצמו לבד קיים ולא לחבירו, אם כן לפי זה יהיה שאותן מצוות שרק הכהנים נתחייבו בהם או רק הלוויים, או מלך וכדומה שאין שייך בכל שאר ישראל שיקיימו מצוות אלו, אם כן איך מקיימים כל ישראל תרי"ג מצוות? אך מפני הערבות שנכנסו זה על זה אם כן בזה שאחד מקיים מצוה - הוא כאילו שגם אחרים קיימו המצוה, ולכן שייך שפיר שכל ישראל יקיימו התרי"ג מצוות כולן. הרי לפניך כמה גדול כח הערבות.

ובספר הקדוש שבט מוסר (פרק ל') וזה לשון קדשו: אמנם מה שנראה לי עוד בזה, שישראל מצד נשמתם הם נפש אחת, כדרשת רבותינו ז"ל (ויק"ר ד, ה) על הפסוק (שמות א, ה): "ויהי כל נפש יצאי ירך יעקב שבעים נפש". וגם בבחינת הגוף הם אחד, שנאמר (יחזקאל לד, לא): "אדם אתם", ונראה שהכונה לומר: אתם ישראל כלכם אחד, לפי שישראל כל אחד מרגיש בצער חברו (ויק"ר שם) כאלו הצער בגופו ממש, לפי שכולם גוף אחד, אדם אחד, דלכן נמשלו ישראל לשרביט של זהב, שאם תניח קצת הימנו באש, נכוה קצה השני; כך ישראל נוגע לכל אחד צער חברו, וגם ישמח בטובו בהיותם כולם גוף אחד. **וזהו הטעם דישראל ערבים זה לזה** (שבועות לט, א), **כל אחד נתפס על חברו, בהיותם גוף אחד**; וכשם שבגוף, בהגיע נזק לאיבר אחד נתפסים שאר כל האיברים באותו כאב, כך בחטא של אחד נתפסים כולם. וכיון שכל ישראל כולם אחד מצד הנפש ומצד הגוף, (מדרש רבה) - כל מצוה שמקיים אחד מישראל, נמצא שמקיימים כולם, הרי שכל אחד ואחד מקיים מצוות המלך, ומצוות הכהנים והלוויים, והלוויים מצוות הכהנים, והכהנים מצוות הלוויים, ועל דרך מצוות יבום וחליצה וגט.

והמשל לזה - איברי הגוף, דממה שעושה היר מגיעה תועלת לשאר כל האיברים, וכן מה שעושה הרגל וכן כל איבר ואיבר, בהיותם כולם גוף אחד. ולכן בהיות ישראל באהבה ואחוה, בלי פרוד, אז נקראים גוף אחד, ומצוה שעושה אחד נחשבת כאלו מקיימים כולם. וזהו הטעם (עוקצין ג, יב): לא מצא הקדוש-ברוך-הוא כלי מחזיק טובה לישראל אלא השלום וכו', משום שעל-ידי השלום נעשים גוף אחד, ונמצא מקיימים תרי"ג מצוות כל אחד ואחד. עד כאן לשונו.

וכמו כן מה שאפשר לצאת על ידי אחרים או זה שאחרים יכולים להוציא הוא גם כן מטעם ערבות כמבואר (ברש"י ר"ה כ"ט ע"א, רא"ש ברכות פ"ז י' כ"א, ועיין מגן אברהם אורח חיים סימן קס"ז סק"מ) והמחוייב בדבר אחד הוא בכלל הערבות לאותו דבר, על כן במצוה שאפשר להפטר ממנה על ידי אחר (כמו שכתב

בר"ן פסחים פ"א לענין ברכה בעל או בלמ"ד) מחוייב הוא להוציא ידי חובתו, ויכול להעשות שלוחו לפטור את חבירו מהמצוה (וכמו שכתב בגיטין דף ל"ז מה אתם בני ברית אף שלוחכם בני ברית דר"ל ברית המצוות והערבות, וכמו שכתב ברא"ש בברכות פרק מי שמתו סוף סימן י"ג דשליחות להוציא ידי חובתו הוא מדין ערבות), ואף במצוה המוטלת על כל אחד ואחד בעצמו ואי אפשר להפטר על ידי שליח, מכל מקום כל אחד ואחד בעשותו המצוה זוכה ומזכה את אחיו עמו להכריע את כל העולם לכף זכות.

ועל כן צריך לכוין בעשייתה **בשם כל ישראל לזכותם** (וזכיה מטעם שליחות כמו שכתב בתוספות כתובות דף י"א ד"ה מטבילין, ומטעם ערבות לכל ישראל).

אמנם כל אלה דברים ידועים הם, וזיל קרי בי רב הוא, אבל כבר יעדנו בפתח דברינו, כי אין מטרת חיבורנו זה של שכר ועונש להוסיף ולחדש חדושים, ולהוסיף אזהרות וחומרות וחסידות רק העתקנו מה שכתבה התורה בענינים שהם יסודי הדת ויסוד קיום עם ישראל, ומה שקבלנו בזה מדברי חכמינו זכרונם לברכה ומדברי הפוסקים אשר מפיהם אנו חיים, וקבלתם אמת ונאמנים עלינו, ולא נזוז מדבריהם ימין ושמאל אפי' זיז כל שהוא.

אולם ידוע שהידיעה לבד בדיני השכר והעונש הערבות מחאה ותוכחה אינה מספיקה בזה בלי לקיימה, כי העיקר הוא המעשה ולא התלמוד, והקיום בזה קשה לאדם להתגבר על היצר המתנגד לקיום כל מצוה שהיא וברוב תחבולותיו הוא ממציא ק"נ תירוצים שאין צריך לקיים המצוה ומקשה עליו ומערים מכשולים בדרכו הכל כדי שלא יקיים מצוה, ובפרט במצוה זו של מחאה ותוכחה, שגם אחרים מבני ישראל יקיימו המצוות על ידו, אינו חפץ ביותר כי כמה עמל ויגע הוא משקיע שיסורו מדרכי ה' ושלא יקיימו התורה והמצוות ואפילו מצוה אחת וכמה עמל כדי ללכוד ברשתו אדם אחד מישראל, ובזה בא אליו בפתוים, ומכניס בלבבו מורך ובושה שיתבייש מהזולת למחות ולהוכיח, על כן אספנו ולקטנו מה שנמצא בחז"ל על חומר הדין בשכר ועונש ערבות והתוצאות לכל אחד מישראל ממה שנתחייבו בערבות, **ותועלת המחאה והתוכחה לו ולכל ישראל, כדי לעורר ולזרז שלא נילכד חס ושלום בעוונות הזולת, ועיקר התכלית הוא להחזירם לטוב ולמוטב, לטוב להם לכל ישראל, ולכל העולם כולו.**

והנה מלבד הידיעה באזהרות התורה הקדושה, מוטלת עלינו חובת השמירה בהם כמבואר בפסוקי התורה פעמים אין מספר, וגדר השמירה להיותם לזכרון בין עינינו ולבלתי נסיח דעתנו ממצוות התורה הקדושה ומאזהרותיה, כמו שכתבו ז"ל במשנה (אבות פ"ג ח') כל השוכח דבר אחד ממשנתו, מעלה עליו הכתוב כאילו מתחייב בנפשו שנאמר (דברים ד, ט) "רק

אגרות הזהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזהר העולמי מהתנדבותם של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי אהר הקדוש תוכנו אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזהר הקדוש בכל קצוות תבל לזקנים עם נערים

בס"ד, י"ז בשבט תש"ע

לכ' מפעל הזהר העולמי העומד בנשיאות האדמו"ר מהאלמין שליט"א תודה רבה ויישר כחכם!!!

על הזריזות בה מקבלים את הספרים הנפלאים - רק מתקשרים ולמחרת מקבלים.

ברצוני לספר איך נהפך כולל שלם ללמוד הזהר.

ב קהילת 20 סטים ו-120 עלונים, לחלקם לבתי מדרשים, התחלתי לחלק בביהמ"ד שיש שם כולל חצות.

ראש הכולל בקש ממני ספר אור הזהר ותקוני זהר, ואמר שרוצים כלם ללמוד זה"ק אם אפשר לתת לכל אברה. תקף הספמתי, וכך נגמר לי כל הסט - 20 ספרים. על פו אבקש אם אפשר לקבל עוד לחלקה. בברכה:

אהרן יקטר, בני ברק

ד' אדר תש"ע לפ"ק

לכ' מפעל הזהר העולמי העומד בנשיאות האדמו"ר מהאלמין שליט"א.

ממקום מושב טוב דהרשב"י זיע"א - ראיתי ושמחתי בספרים הקדושים שלומדים בהם כלל ישראל, היות ואני נמצא הרבה אצל הרשב"י הקדוש - אבקש אם אפשר לשלח לי 300 סטים כדי לחלקם במירון לתועלת כלל ישראל. בברכה:

אהרן יקטר - מירון, בני ברק

נ.ב. ברצוני להוסיף, שיש ממש קדוש ה' עצום "ונורא הוד", איך שעשרות אנשים לומדים בתקוני זהר היומי.

השמר לך ושמור נפשך מאד פן תשכח¹ את הדברים אשר ראוי עיניך וגו'.

ומהמאד נוראים המה דברי הרע"ב זכרונו לברכה במשנה שם, וזה לשונו: כל השוכח דבר אחד ממשנתו בשביל שלא חזר עלי, מעלין עליו כאילו מתחייב בנפשו, שמתוך שכחתו הוא בא להתיר את האיסור ונמצאת תקלה באה על ידו, ושגגתו עולה זדון, אי נמי כאילו מתחייב בנפשו, לפי שאותה משנה היתה משמרתו, ועכשיו ששכחה אינה משמרתו.

והתוספות יום טוב בפירושו כתב וזה לשונו: "כל השוכח דבר אחד ממשנתו", לאתויי מחמת עצלות וכו'.

ובמדרש שמואל כתב אפי' מחמת שהוא טרוד למצוא טרף לביתו אפילו הכי מתחייב בנפשו.

ואפשר דכל זה נכלל בגדר השמירה שנתחייבנו במצוות ד' וקבלנו על עצמנו "בהר סיני", כי השומר אם יסיח דעת ומעלים עין משמירת החפץ שקבל שמירתו עליו, הרי זה כפושע בשמירתו.

אי לזאת נתתי על לבי ללקט ציצים ופרחים מדברי חכמינו זכרונו לברכה, המפוזרים בש"ס בבלי וירושלמי זוהר הקדוש ומדרשים בענין החיוב להודיע לחבירו דיני ועניני שכר ועונש תוכחה מחאה וערבות, גם חפשתי חיפוש אחר חיפוש בספרי הראשונים וגדולי האחרונים, והעתקתי דבריהם בלי יתרון ומגרעת, ודבריהם הקדושים יכניסו אור בהיר בלב הקורא ומתבונן בהם, וילהיבו את נפש האדם להשמר מאד בענינים אלו. גם לקטנו מספרים שאינם מצויים כל כך ביד כל אדם כדי שיהיה מצוי לכל עניני שכר ועונש ערבות תוכחה ומחאה, ואין תועלת החיבור בקריאה לבד כי אפשר שלא ימצא בזה חידושים שלא ידע עד עתה, רק התועלת תהיה בחזרה על הדברים הנאמרים כאן כי יזכרו לו הדברים הנשכחים בטבע ויהיה נגד עיניו חובתו שהוא מתעלם ממנה.

[1] ועיין רמב"ן בספר המצות מצוה ב', ועיין עוד רמב"ן פרשת ואתחנן (ד. ט), ועיין ברמב"ם באגרת תימן (על הפסוק דברים ד. ט-י), ועיין בטור אורח חיים (סימן מז), ועיין רמב"ם פרק ח' מיסודי התורה (הלכה ל"א), וברמב"ם בפירוש המשניות למסכת סנהדרין, ועיין סנהדרין (דף צט. א), ועיין זוהר הקדוש פרשת בלק (דף קצב ע"ב).

המשך יבא

תחזקנה ידיכם להרויח את הצמאון הגדול בברכה.

א. י.

לכ' מפעל הזהר העולמי, שלום לכם! ושלומכם ישגא מאד!
תודה וטעם לשבח! רק אתמול התקשרתי וכבר היום קבלתי את כל הספרים
"אור הזהר", וכן "תקוני זהר יומי". כל יום לפני הקפה, קורא דף בתקוני זהר
- ומעורר יותר מהקפה. אח! יום אחר למוד זהר יומי מצלח יותר ומדק יותר -
ממש מרגישים סיעתא דשמיא.

תודה וברכה:
מ. ל. - אלעד

ב"ה, לכבוד הגאון הצדיק מחבר ספר "אור הזהר" שליט"א
תודה ורב ברכה על התועלת העצומה והעליה הרוחנית שאני מרגיש, זכות
הרשב"י הקדוש תגן עליכם ועלינו ועל כל ישראל אמן.
לפני כחודשים דברתי עם אחד מראשי הכוללים החשובים שליט"א על חשיבות
למוד הזהר"ק ונפלאתי מהיותי רחוק מכם. לפני כמה ימים שוב פגשתי ודברתי
על לבו ומה מאד שמחתי לשמע שכבר קובע שיעורים בשבת קדש בלמוד הזהר"ק
ונהנה מקו.
אין ספק כי פעלכם פעל פועלתו, ונתרבו הלומדים זקנים עם נערים, חידשים
עם ישנים, תלמידים ומגידי שיעורים.
יהי רצון ונזקה לביאת משיח צדקנו בב"א.

בברכת הגאולה:
נהוראי שמחנוביץ, אשדוד

בס"ד, לכבוד המפעל הקדוש בנשיאות כ"ק האדמו"ר מהאלמין שליט"א
שמחתי מאד לקבל את סט הספרים "אור הזהר" ותקוני זהר - ולומד אני
בהם כסדרן, ממש מחיה נפשות. גם זכיתי להפיץ הספרים בקרב אחינו בני,
וזכות היא לי להיות שותף במפעל קדוש זה.
תעלו ותצליחו! כה לחי!

ח. מושקוביץ, בני ברק תובב"א

